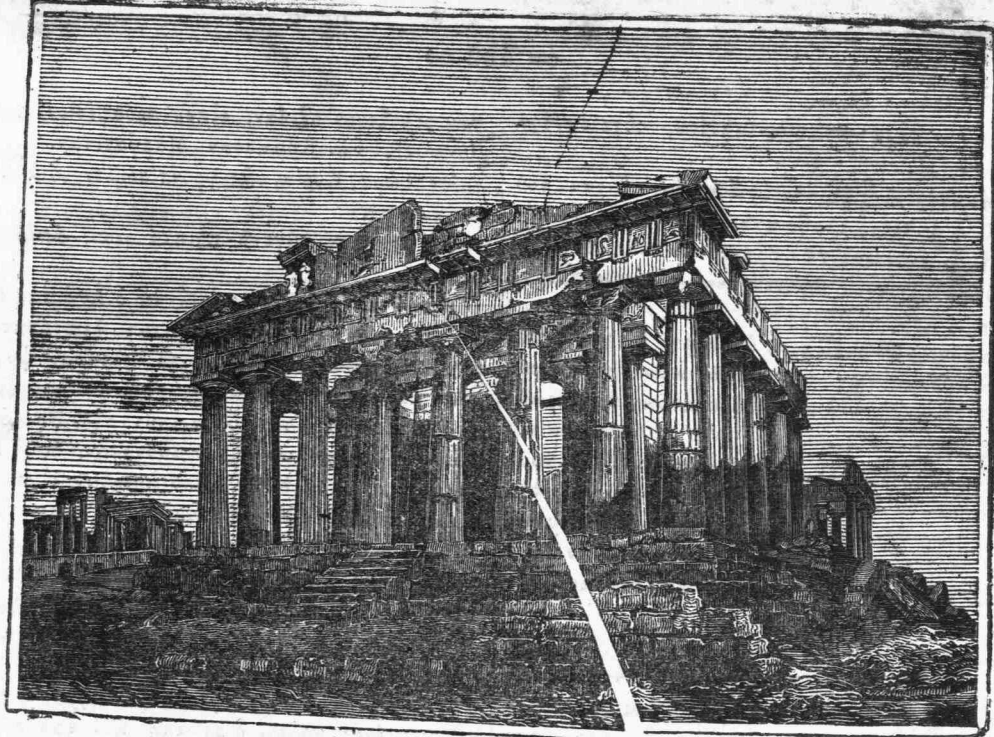




ΕΥΤΕΡΙΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδ. 44.

Τόμος. Ζ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1854.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ.

(Συνέχεια, ὅρα φυλ. 43)

— 000 —

Ἡ ἐν Βιροφ.λαί γυνή.

Πρέπει δὲ τώρα νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν αἰ-
θουσαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 19 οἰκίας τῆς οδοῦ τοῦ
Λαοῦ.

Καὶ ὁ μὲν Μουριεῖ ἔδραμεν, ὡς εἶδομεν, εἰς τὴν
θύραν, ἥτις ἀντήχει ὑπὸ τὸ ῥόπτρον, ὅταν ὁ Ἀνδρέας
ἐνευσε τῇ Κομήσῃ μετὰ πλείστης ζωηρότητος,
λέγων αὐτῇ ν' ἀποδράσωσιν· αὕτη δὲ ὑπήκουσεν
ὡς δούλη τις ἀφωσιωμένη· ἔθλιψε τὸ ἐλατήριον
τοῦ ἀρμαρίου, καὶ τὸ φῶς τῆς αἰθούσης διεχύθη εἰς
τὴν ὑπόγειον ὁδόν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ὅτε ἔμελλον
νὰ εἰσδύσωσι ῥιπτόμενοι εἰς τὸ καταφύγιόν των,
ὁ Ἀδριανὸς ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔσσειε τοὺς
βραχίονας ὥστε ἀναλαμβάνων τὰς αἰθήσεις αὐτοῦ·
ἡ δὲ στιγμιαία σκέψις ἐνέπνευσεν εἰς τὸν ποιητὴν
τὴν ιδέαν ν' ἀναρπάσῃ εὐθὺς τὸν νεανίαν, ὅστις
συνελθὼν ἐκ τῆς λειποθυμίας του, ἔμελλε νὰ γενῇ
μάρτυς τῆς φυγῆς των καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυσ-
τήριον τῆς ἀποδράσεως. Εἶπε, λοιπόν, καὶ ἐγένετο.

ὑπὸ τὸ φῶς δὲ τοῦ ἐν τῷ ὑπογείῳ φανοῦ ὁ Ἀν-
δρέας παρατήρησεν ὅτι ὁ Ἀδριανὸς δὲν συνῆλ-
θεν εἰσέτι ἐντελῶς ἀπὸ τῆς λειποθυμίας του, καὶ
μόνον κρίσις σφοδρά, νευρική ἔσειε τὸ σῶμά του
μὴ ἀνοίξαντος τοὺς ὀφθαλμούς.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Χενιέρος, οὔτε στιγμὴν πρέπει
νὰ μείνωμεν — τὸ ἄσυλον αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον
βέβαιον, καὶ πρέπει νὰ ὤρσληθῶμεν ἀπὸ τὰς ὀλί-
γας στιγμὰς ὅσαι μᾶς μένουσι. Ὅα περικυκλώσουσι
τὴν οἰκίαν, καὶ τὸ πλησίον δάτος· αὐτὸ εἶναι
βεβαιοτάτον. Ἀλλ' εἰμποροῦμεν ἀκόμη νὰ φθάσω-
μεν εἰς τὴν οἰκίαν μου ἰδῶ πλησίον, ἐκεῖ θὰ μεί-
νωμεν ἀσφαλεῖς μέχρι τῆς ἐπερχομένης νυκτὸς καὶ
τότε, σκεπτόμεθα.

Ἡ Κόμησσα Μαργαρίτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ
ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὰς τινάς· ἔπειτα ποιῶσα ση-
μεῖον ἀποφατικόν, ἔσχισε σελίδι τοῦ χαρτοφυλα-
κίου της, καὶ γράψασα τὰς λέξεις εἰς τοῦ Διονυ-
σίου, τὸ ἔθεσεν ἐν ἀπόψει ὑπὸ τὸν πρῶτον φανόν,
ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ ὑπογείου κατὰ τὴν πλευρὴν τοῦ
δάσους.

— Εἶναι πολὺ ἀπάνθρωπον, εἶπε τῷ Χενιέσῳ, ν'
ἀφήσωμεν ἰδῶ αὐτὸν τὸν δυστυχῆ νέον καὶ μολον-
τοῦτο ... — Κυρία, ὑπέλαθεν ὁ Χενιέρος, ἐξέλ-

θετε πρώτη δὲν ἀφίνομεν κἀνένα, οὔτε ἐχθρὸν μάλιστα.

Ἡ Κόμησσα ἤγειρε τὴν ὀρίζοντιον θύραν τοῦ ὑπογείου· ὁ Ἀνδρέας, ἔλαβε πάλιν τὸν εἰσέτι λειπόθυμον Ἀνδριανὸν ἐπὶ τῶν βραχιόνων του, καὶ μέγα σπεύδοντες ἐγένοντο ἀφανεῖς εἰς τὸ πυκνότερον τοῦ δάτους πρὸς τὸ Βιροφλαί.

Ἡ δὲ φύσις, ἥτις αἰείποτε ἐκπληροῖ τὸ χρέος της πρὸς τὸ πείσμα τῶν παραφορῶν ὕμῶν, ἐξωπύρει τὴν ἔρημον ἐκείνην διὰ τῶν θεληγέτρων τῶν πρωϊνῶν της ὥρῶν.

Τὰ πλάσματα ὅλα ὅσα ὁ θεὸς δὲν ἐπροίκισε διὰ τοῦ ἀνθρώπου λογικοῦ, ἔχαιρον ζῶντα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων, ὑπὸ τὰ ἄνθη τῶν θάμνων εἰς τὰς ἐπαύσεις, καὶ ἐπαλλον διὰ τῶν τόνων ὅλων καὶ τῶν φωνῶν τὸν ὕμνον τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ ἔχρους.

Ἦτον δὲ ἡ ἡμέρα αὕτη 10 τοῦ Μαΐου καὶ κατ' αὐτὴν ἡ Συμβατική διήρχετο ἐν ἐπισημότητι θρησκευτικῇ πως τὸ ἄνθηρον τῶν φυλλιτῶν, καὶ ἐγκαθίστατο εἰς τὸν Κεραμικόν, μέγαρον ἔρημον ἀπὸ τῆς 10 Αὐγούστου, μέλαθρον δύσχρον καὶ θλιβερόν, οἰκοδόμημα, δυστυχίας μάντιν εἰς ὅλους ὅσους ἐμελλον νὰ τὸ κατοικήσωσι, καὶ ὅμως ὑπὸ πλείστων κατοικηθὲν οὐδενὸς ἀποποιηταμένον.

Εἰς ἀνοιγμα δὲ τι τοῦ δάτους ἄγον πρὸς τὸ Βιροφλαί ὑψοῦτο τότε οἰκίσκος ἐντὸς κήπου περιφρακτός· ὁ Χενιέρος ἀνέκοψε τὸ βῆμα ἐπὶ βραχὺ ἐνώπιον τοῦ οἰκίσκου θέλων νὰ ἴδῃ μήτοι κατοικημένος ἦτον ἡ ἔρημος ἀλλὰ, τὰ ἡμιάνοικτα ἐξωτερικὰ θυρώματα, τὰ κλωβία τῶν πτηνῶν τὰ κρεμώμενα ἐκ τοῦς τοίχους, τῶν κατοικιδίων οἱ ψίθυροι, ὅλα ἐμαρτύρουν ὅτι τὴν οἰκίαν ταύτην κατόικουν εὐτυχεῖς γεωργοὶ ἐπιστάμενοι τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν· ὁ δὲ Χενιέρος ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἰσχὺν παλαιῶν κατὰ τοῦ νευρικοῦ παροξυσμοῦ τοῦ δυστυχοῦς Ἀδριανοῦ, ἀδύνατον δὲ τῷ ἦτον νὰ ἐπιμενῇ ἀφοσιούμενος ἐπὶ μακρότερον εἰς φιλόανθρωπον πρᾶξιν, ἥτις ἄλλως προὐκάλει τὸν κίνδυνον τῆς γυναικός. Καὶ λοιπὸν, οὐδόλως διστάσας ἀπέθηκε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Κλαυδίου Μουριε ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ἐκείνης, καὶ ἀφοῦ ἔσεισε βιαίως τὸν κώδωνα, ἀπεκρύβη καὶ ἔσυρε τὴν Κόμησσαν Μαργαρίταν εἰς τὰ γειτονικὰ δένδρα, ὅθεν ἠδύναντο νὰ βλέπωσι χωρὶς νὰ φαίνωνται.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη, ἀνὴρ τις ἡμιενδυμένος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ἐξέβαλε κραυγὴν, ἀνέτεινε τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανὸν καὶ κύπτων ἐπὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, τὸν ἀνῆγειρε καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸν κῆπον.

Ἄμα δὲ, δύο παράθυρα ἠνεώχθησαν ἐπὶ τῆς προσόψεως, καὶ γυναῖκες ἐφάνησαν, καὶ ἠφανίσθησαν εὐθὺς ὡς ἵνα μηδόλως καθυστερήσωσι ὅτε βοήθειά τις ἦτον ἐπείγουσα.

— Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ θεὸς! εἶπεν ὁ Χενιέρος — εἶναι γυναῖκες ἐδῶ, ἡ συνείδησίς μου ἀνεπαύθη — αὐτὸς ὁ ἄτυχος νέος δὲν θὰ στερηθῇ περιποιήσεων.

Καὶ ἀφοῦ τελευταῖόν τι βλέμμα ἀπέτεινε εἰς

τὴν φιλόξενον οἰκίαν, εἶπε, προσφέρον τὸν βραχίονα εἰς τὴν Κόμησσαν Μαργαρίταν.

— Τώρα, Κυρία, ἄς φροντίσωμεν διὰ τὴν εὐγενίαν σας.

— Διὰ σᾶς, εὐγενῇ ποιητά μου, ἀπήντησεν ἡ νέα.

Ἀπὸ δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὁ Ἀνδρέας ἐπέδειξε κατὰ τὴν συμπεριφορὰν του λεπτότητα λίαν ἀγαστῆς ἀδροφροσύνης ἣν αἱ ἐκλεκταὶ ψυχαὶ τιμῶσι καὶ σέβονται. Δὲν ἐπρόφερεν ἔκτοτε οὐδὲ λέξιν, καὶ μόνον τὴν ὁδὸν ἐκύτταξε. Νὰ ὁμιλήσῃ περὶ μὴ διαφερόντων ἦτον ἀδύνατον, περὶ ἔρωτος, φορτικόν. Ἀλλὰ ἡ σιγὴ τοῦ ποιητοῦ εἶχεν ἔκφρασιν πολὺ μάλλον εὐγλωττον ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης ἐρημίας, ἀλλὰ τὰ βλέμματά του ἔθαλπον περισσότερον ἔρωτα ἢ ὁ περιπαθὴς λόγος, διότι περιελάμβανον τὸν ὀρίζοντα καὶ ἠγρύπνου δι' ὅλων αὐτῶν τῶν ἀκτίνων ἐπὶ πάσης καμπύτης καὶ κρύπτῃς τῆς ὁδοῦ.

Τέλος, τὸ δάτος, ἐφόσον κατήρχοντο πρὸς τὰς γεωργημένας γαῖας, διεστάλη καὶ ἐφάνησαν δένδρα τοιαῦτα ὧν ὁ ἄνθρωπος εἶναι γείτων καὶ φίλος. Ἡ δὲ Κόμησσα Μαργαρίτα ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου δύο αἰγείρους ὡς ὁ πρωεὺς δείκνυσι τοὺς φάρους λιμένους μετὰ τὴν τρικυμίαν.

— Ἐκεῖ, εἶπε, καὶ ἡ θλίψις καὶ ἡ χαρὰ συνελύθησαν ἐπὶ τοῦ θαλκτικοῦ της προσώπου ἐν τῇ αὐτῇ ἐκφράσει. — Τέλος! εἶπεν ὁ Ἀνδρέας.

Ἰπάρχουσι δὲ στιγμαὶ τινες καθ' ἃς ἡ βραχυτάτη τῶν λέξεων εἶναι ἡ σημαντικωτέρα τῆς μακροτάτης τῶν φράσεων, καὶ δύναται ν' ἀρκέσῃ δι' ὅλης ἡμέρας εἰς τὸν ῥεμβασμὸν γυναικὸς νοήμονος, ἥτις τὴν ἀκούει καὶ τὴν ἐνσερνίζεται.

— Εὐγενῇ ποιητά μου, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ, μὴν εἰπῆτε τίποτε πλέον μετὰ τὴν λέξιν αὐτὴν· θέλω νὰ τὴν φυλάξω ὡς ἄνθος, τὸ ὁποῖον φίλος ἀφίνει μὲ τὸν ἀποχαιρετισμὸν του. Ὅ' ἀποκριθῶ τώρα εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας εἰμπορεῖτε νὰ μ' ἀποτεινέτε, διότι ἀκούω τὸν λογισμὸν σας καθὼς ἡ ἡχὴ ἀκούει μίαν φωνήν. — Πρέπει νὰ εἰσέλθω μόνη εἰς τὸν κῆπον αὐτὸν, τὸ καταφύγιόν μου, εἰς τοῦ πιστοῦ μου Διονυσίου μόνη! ἐννοήσατέ με καλῶς. Ἀλλ' ἐγὼ, ἥτις πρὸ τόσοου χρόνου ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὕμῶν, δὲν ἀνακαλῶ τὴν ὁποῖαν ἀνέλαθον ἐκουσίως ἀποστολὴν· θέλω εἰσέτι νὰ φροντίσω περὶ τοῦ μέλλοντός σας, καὶ νὰ μανθάνω πάντοτε ἔάν ἡ ἐπιούσα τῆς ζωῆς σας ἡμέρα εἴν' εὐτυχὴς ὅσον ἦτον ἡ προτεραία. Σεῖς, μεγάλε ποιητά, πρέπει νὰ εἰπῆτε εἰς τοὺς ἀστέρας τῆς νυκτὸς ταύτης, καὶ εἰς τὸν ἥλιον αὐτῆς τῆς ἡμέρας νὰ διατηρήσωσι τὴν μνήμην παντὸς ὅ,τι ὑπὲρ ἐμοῦ ἐπράξατε, καὶ νὰ μοῦ ἐνθυμίσωσιν ὅλα κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ζωῆς μου, ἔάν ἡ λήθη ποτὲ ἀπομαράνῃ τὴν καρδίαν μου.

Ἦσαν δὲ ἤδη πρὸ τῆς μικρᾶς θύρας, ὧν αἱ δύο αἰγίροι ἐπεφαίνοντο ὡσεὶ γιγαντώδης πρασινόχρους ἀριθμός. Ἡ Κόμησσα ἐπέθηκε τὴν ὥραιαν χειρὰ της ἐπὶ τὴν χεῖρα τοῦ ποιητοῦ λέγουσα αὐτῷ.

— Ἐδῶ, τὰς ἐπιστολάς σου, τοὺς ἀποστόλους σου θὰ τοὺς δεχθῶ μετὰ χαρᾶς· ὑγιαίνετε, ὑγιαίνετε, ἐστὲ ἔμψρων, ἢ φρόνησις εἶναι ἡ ἀνδρία· ἢ φρόνησις εἶναι ἡ καλλίστη τῶν ἀρετῶν· κρατεῖ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα ἀλλὰ δοκιμάζει τὴν ἀκρότην, πρὶν ἢ τὴν μεταχειρισθῇ. Ἀνδρέα! κεραυνὸς μᾶς ἀποχωρίζει, καὶ μειδίωμα τοῦ οὐρανοῦ δύναται νὰ μᾶς ἐνώσῃ, ὑγιαίνει.

Ἡ θύρα ἠνεώγη· ἡ δὲ Μαργαρίτα ὀπλισθεῖσα δι' ὅλης τῆς ἐνεργητικότητός της, ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν οὐρανὸν ὁλόφωτον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ ἐγένετο ἀφανής.

Ἡ σκιά τοῦ ἐσέθους τότε κατέπεσεν ἐπὶ τῶν βλεφάρων τοῦ νέου ποιητοῦ. Ὁ οὐρανὸς ἐξηλείφθη πυκνὸν ὕψος πένθους ἐκάλυψε τὰ δένδρα, ἡ πεδιάς μετεβλήθη εἰς ἀπέραντον τάφον.

Ἐδῶδισεν δὲ ἐπὶ πολὺ καὶ μηχανικῶς ὥς ὁ νύκτης ὁ ἀποβαλὼν τὸν ἀστὲρα τοῦ εἰς τῆς νυκτός τὰ πυκνὰ σκότῃ. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ρούχερ, τοῦ φίλου τοῦ, τὸν ἐπανήγαγεν ἔπειτα εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ εἰς τὰ χρεῖα τῆς συνήθους υπάρξεως. Περιβλέπων λοιπὸν ἐν ῥητορικῇ ἐζήτησε καὶ εὔρε διὰ μέσου τοῦ δάσους, ὁδὸν ἄγουσαν εἰς οἰκίαν φίλου.

Ἡ δὲ μικρὰ ἐπκυλις τοῦ κηπουροῦ Διονυσίου ἐν Βιροφλαί, εἶχε θέαν τινὰ θελητήριον πραγματοποιοῦσαν πᾶν ὅ,τι ὁ ποιητὴς ὀνειροπολεῖ ὥς εὐδαιμονίας πρόξενον εἰς τὰς ἐρήμους ὁάσεις τῆς Μεσημβρίας. Ἦτον δὲ τεμάχιον γῆς τὸ ἡμισυ σκιερὸν, καὶ τὸ ἄλλο ἐκτεθειμένον ὑπὸ τὸν ἥλιον· ἐπέχρεε τὴν θερμὴν πνοήν του εἰς τὰ ἄνθη, ὠριμάζε τοὺς καρποὺς, ἀνεμίγνυε τὰ δενδρύλλια μετὰ τῶν ὑπερριπάλων κορμῶν, ἔδιδε τὸν ἐπιούσιον ἄρτον εἰς τὸν ἐργάτην, καὶ τὸν λογισμὸν εἰς τὸν ποιητήν, ἄρτον ἄλλον ὅστις ἔχει ἐπίσης τὴν συγκομιδὴν του.

Ἐκεῖ δὲ καταφεύγουσα ἡ Μαργαρίτα ἡ ἀποβαλοῦσα ἤδη τὸν ἱματισμὸν τῆς ἀρχοντίσσης καὶ φέρουσα τὸν τῆς ἀστῆς, ἀπεδύθη τῶρα καὶ τοῦτον προσέτι, καὶ ἐφόρησε τὴν τραχεῖαν ἐσθλὴν τῆς χωρικῆς· καὶ οἱ καλλίμορφοι ὀρθόλαμοι τῆς ἐτάφησαν ὑπὸ τρίπτυχον λινὸν περιδύλον ὅπερ γραφικὰ τρίχαπτα ἐκόσμου ἐν ὅλῃς τὰς ῥοφᾶς καὶ τὰς ἄκρας.

Ὁ δὲ Διονύσιος ὁ κηπουρὸς, νεανίας τριακονταετής, ὑπήκοος, ὡς ἡ οἰκογενεὶά του, τοῦ οἴκου Βράβης, οὐδόλω· ἐξεπλάγη ἰδὼν ἀρικνουμένην παρ' αὐτῷ τὴν Κόμησσαν Μαργαρίταν, καὶ εἶπε μόνον.

— Σᾶς ἐπερίμενα

Τῷ ἀπεκρίνατο δὲ μειδίωμα μελγχολικόν, καὶ θλίψις γενομένη διὰ τῆς ὥραιας καὶ εὐγενοῦς χειρὸς τῆς ἀρχοντίσσης συνεπλήρωσε τὴν ἄφωνον ταύτην ἀπόκρισιν.

Ἐν τούτοις δὲ ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἤρχετο, καὶ λίαν συνεχῶς ἡ Κόμησσαν ἀνέβαιναν εἰς τὴν στέγην τῆς ἐπικλῆως· καὶ διέδιδεσαν ὅλας τοῦ δάσους τὰς διευθύνσεις, ὁ ἥλιος διέδραμεν ἤδη τὸ τέταρτον

τοῦ κύκλου του, καὶ ἡ τοσαύτη βραδυτὴς ἐνεποίει ἀνησυχίαν.

Τὸν Διονύσιον τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴ διακόψῃ τὰς πρωϊνὰς ἐργασίας του· ἀλλ' ἐπὶ μεσημβρίαν ἦλθε καὶ ἐκάθησε μετὰ τῆς συζύγου του ὑπὸ συστάδα πασχαλίων, ὅπου τὸ τέκνον του ὑπνωττεν ἐν τὸς λίκνου, καὶ ἡ Κόμησσαν Μαργαρίτα, μαρτυριζομένη μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκ τῆς ἀπουσίας τῆς Ἀγγελικῆς, ἀπέτεινε ἐρωτήσεις τινὰς εἰς τὸν Διονύσιον, θέλουσα μᾶλλον νὰ παρμυθῇ τὴν αὐτὴν διὰ τὴν δυσπραγίαν, ἢ νὰ εὐχριστῇ τὴν περιέργειάν της.

— Ἐπρόσμενα νὰ μ' ἐρωτήσετε Κυρά! εἶπεν ὁ κηπουρὸς· μάλιστα· ἐπέρασα ὀλίγον τὸν καιρὸν μου χθὲς εἰς τὸ Παρίσι· διὰ τὰς δουλαῖς μου. — Καὶ ἔμαθες ἐκεῖ τίποτε νέον; — Ἐ. πάντοτε μανθάνει κανεὶς καὶ τι νέον ὅταν πηγαίνῃ εἰς αὐτὴν τὴν χώραν. — Καλὸν, ἢ κακόν; — ὦ δά! μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν εἶναι τι καλόν, εἶπεν ὁ κηπουρὸς διὰ φωνῆς χαμηλῆς καὶ μυστηριώδους ὡς ἂν ἐφοβεῖτο μήτοι ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν δένδρων. — Ἀ. ἀκούσωμεν, διηγῆτοί με κατὰ τὰ καλὰ νέα, Διονύσιε! — Αὐτὰ τὰ καλὰ νέα εἶναι ἀχρεῖα διὰ τοὺς ἄλλους. . . — Καταλαμβάνω. . .

— Εἶναι καλὰ δι' ἐμᾶς, τὰ ἐφώναζον χθὲς δυνατὰ εἰς τὸ Πηλάτι τῆς ἰσότητος, ἐδιόδαζον ὑποκάτω εἰς τὰς ἀψίδας ἕνα γράμμα τοῦ ἔγραψεν ὁ Ταλλιένος ἀπὸ τοῦ Παριεῖς εἰς τὴν Συμβετικὴν, καὶ εἰς τὴν ὁποῖον λέγει ὅτι ὅλα πηγαίνουν ἀχρεῖα εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον διὰ τοὺς Γαλαζίου, καὶ ἔχει μεγάλα πκράπωνα διὰ τὴν ἀμέλειαν τῆς Κυβερνήσεως. — Καὶ ποῖος ἐδιόδαξε αὐτὸ τὸ γράμμα; — Οἱ ἄνθρωποι· πῶς ἔξέρουν καὶ διαβάζουν τόσῳ καλῶ, καθὼς ἡ Κυρά Κοντέσσα, καὶ ὅπου ἀναβαίνουν εἰς τὰ θρανία μὲ μίαν ἐφημερίδα εἰς τὸ χεῖρ. Τότε πρέπει νὰ ἰδῇ κανεὶς ὅλα ὅσα κάμνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, καὶ ν' ἀκούσῃ ὅλα ὅσα λέγουν! Εἶναι μανισμένοι μὲ τοὺς Γιρονδίνους· λέγουν ὅτι αὐτοὶ κάμνουν ὅλον τὸ κακόν, καὶ ὅτι χωρὶς τοὺς Γιρονδίνους, τὸ Κράτος θὰ πύγῃ ὥσπιν νὰ εἶχε τροχούς. Ἐπειτα, ἐδιόδαζεν ἕνα ἄλλο νέον σημαντικώτερον, καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῶν συναθροίσεων ἐφώναζαν ὡς δαιμονισμένοι. Εἶναι τέσσαρα τμήματα ὅλῳ φωτὶ καὶ ἡ λευκὴ σημαία ὑψώθη τὴν 7 Μαΐου εἰς τὸ Λουδινόν. . . — Καλὲ τί μὲ λέγεις, Διονύσιε; — Κυρά μου πιστεύσατέ με ὅτι δὲν σᾶς λέγω τίποτε τῆς κεφαλῆς μου· ὅλοι ὅσοι ἐδραίνονται ἀπὸ τὸ Καφφενεῖον τοῦ Κοραζῆ τὰ φωνάζουν ἐλεύθερα· κινένας δὲν φοβεῖται, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, οἱ ἐδικοί μας, λέγουν ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται, καὶ ὅτι διακόσιαι χιλιάδες διαίτικοι ἐρχονται ἐνφύτῳ τῆς Συμβετικῆς· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ ἄλλοι οἱ δημοκράται φωνάζουν δείχνοντας τοὺς γρόνθους ὅτι πρέπει νὰ ξεκάμουν τοὺς Γιρονδίνους, διότι ἔκαμαν τὰ τμήματα ὅλος. . . ὁ μὲν οὖν δα.

Ἄλλὰ, καλέ μου Διονύσιε, ἤκουσες ὡς βέβαιον ὅτι ἔστησαν τὴν λευκὴν σημαίαν εἰς Λον-

δινον; — Ω! αὐτὸ εἶναι βέβαιον· εἰμπορεῖτε Κυρά· νὰ μὲ πιστεύσετε κατὰ λέξιν· καθὼς τὸ λέγουν τὸ ἔγραφεν ὁ Μηνήτορας καὶ τὸ φύλλον τοῦ τὸ πωλοῦν ἓνα σολδίδιον εἰς τὸ καφφενεῖον τῆς Ἀντιβασιλείας, τὸ ἀγόρασα κ' ἐγώ... καὶ μάλιστα νάτο... τὸ ἔχω ἐδῶ.

Ἡ Κόμησσα ἔλαβε τὸ κιτρινόχρουν χαρτίον καὶ ἀνέγνω ὑπὸ χαρὰς δακρύουσα τὰς ἐξῆς γραμμάς μετενεγμένους ἐκ τοῦ Μηνύτορος· « τέσσαρα τμήματα ἐπατέστησαν· τὸ Λουδύνιον ὕψωσε τὴν λευκὴν σημαίαν.

— Ἡ λευκὴ σημαία εἰς Λουδύνιον! εἶπεν ὥσει καθ' ἑαυτὴν ὀμιλοῦσα· ἀλλ' εἶναι ὡς ἂν ὑψώθῃ εἰς τὰς πύλας σχεδὸν τῶν Παρισίων! — Καὶ ἴσα ἴσα Κυρά, αὐτὸ ἄκουσα νὰ λέγουν, παρετήρησεν ὁ Διονύσιος· ἐμὲ δὲν μὲ ὑποπτεῖτε κανεῖς· σταματῶ ὅπου μαζώνεται κόσμος, μὲ τὸ φόρεμά μου τὸ χωρικὸν καὶ τὴν θεωρίαν μου τὴν ἀνόητον, καὶ ἀκούω ὅλα ὅσα καὶ ἂν λέγουν καὶ καλὸν καὶ κακὸν διὰ νὰ ὠφεληθῶ. Μάλιστα ἦτον ἐμπρὸς εἰς τὸ Στρατιωτικὸν καφφενεῖον εἰς τὸν δρόμον ἅγιος Ὁνώριος ἓνας χωραΐτης ἀπὸ τὸ Λουδύνιον, ποῦ ἔλεγεν ὅτι εἰς τὸ Λουδύνιον εἶναι πολλοὶ βασιλικοὶ ἀρκετοὶ νὰ κάμουν ἓνα στράτευμα διὰ τὸν Λουδοβίκον τὸν ΙΖ. Πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ ἀκόμη, κυρά-Κοντέσσα, διὰ νὰ εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μερικοὶ ἄλλοι χωραΐται, καὶ ἀπὸ τὸν ὅχλον ἐνέπαιζαν αὐτὸν τὸν Κύριον, ἀλλ' αὐτὸ δὲν πειράζει τίποτε εἰς ἐκεῖνο ὅπου λέγεις ἡ μεγάλη ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως ὁ Μονήτορας. — Καλὰ, Διονύσιε! σὲ διέκοψα ἀπὸ τὸ ἔργον σου καὶ ἔχασες τὸν καιρὸν σου, ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺτιμος. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀφ' ὅτι μοῦ εἶπες.

Ἐνευσε δὲ εὐμενῶς εἰς τὸν κηπουρὸν ὅστις ἀπεμακρύνθη.

Καὶ ὅτε ἡ Κόμησσα Μαργαρίτα ἀπέμεινε μόνη, διεύθυνε τὸν πρῶτον αὐτῆς βεμβασμὸν εἰς τὸν περὶδοξον ποιητὴν ὃν οὐδὲν ἡδύνατο ἐπὶ μακρὸν χρόνον ν' ἀποδιώξῃ ἐκ τῆς μνήμης αὐτῆς.

— Πόσον ἦτον εὐγενὴς καὶ εὐπρεπὴς τὴν πρῶτην, εἶπε νοερῶς. Πῶς ἐλησμονήσεν τὸ πᾶν δι' ἐμὲ, ὡς καὶ αὐτὸν τὸν ἑρωτᾶ του! Ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἄλλος ἐρωτόληπτος συνήθης ὅστις δὴποτε νεανίας, ἔμελλε νὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ καυχῇ διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του, διὰ τὴν ἀνδρίαν του, διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του, καὶ θὰ μ' ἐδάρυνε μὲ τὰς χυδαίας ἐκείνας ἐκμυστηρεύσεις τὰς ὁποίας τόσον ἐπιθυμῇ τις νὰ λέγῃ μάλιστα ὅταν ἡ καρδιά δὲν τὰς προάγῃ! Εἰκείνος τοῦ ὁποίου τὰ χεῖλη ἐκχέουσι το μῆλι τῆς ποιήσεως, ἐκεῖνος ὅστις ἔχει εἰς τὴν φωνὴν του ὅλον τὸ γόητρον τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, ἐκεῖνος εἰσέγησεν ὡς ἡ ἔρμος τὴν ὁποίαν διαβαίνομεν! καὶ ἐν τούτοις ὁ βραχίων του μόλις ἐφαπτόμενος τῆς καρδίας του μ' ἐπέτρεπε νὰ μαντεύσω ὅλον τὸν θησαυρὸν τῶν ζωρῶν ἐμπνεύσεων τὰς ὁποίας εἶδον νὰ καταστέλλῃ καὶ νὰ ἐγκατακλείῃ διὰ τῆς ὑψηλοφροσύνης καὶ τῆς γενναϊότητός του!

Ἐπειτα ὅταν ἐθαύμαζε τὴν ἀποψιν τοῦ τόπου ὃν ἐκόσμει ὁ μὴν τῶν ἀνθέων, φωνὴ μυστηριώδης τῇ ἔλεγεν ὅτι ἐκεῖ ἦτον ἡ εὐδαιμονία, εἰς τὴν ὑπόψυχρον ἐκείνην σκιάν, εἰς τὴν θάλλουσαν ἐκείνην θεσσαλιώτιδα, ὅπου ὁ παράφορος τῶν ἀνθρώπων τάρachος ἐξέπνεεν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἡχοῦς ὅπου δὴ ἐρασταὶ ἐδύναντο νὰ εὕρωσιν ἐν ἀλλήλοις τὸν κόσμον ὁλόκληρον, καὶ οὐδὲν νὰ μὴ ζητήσωσιν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲν ἢ τὴν καταφρόνησιν αὐτῶν καὶ τὴν λήθην.

— Νὰ ζήτω δ' ἀπαντὸς ἐδῶ καὶ μετ' ἐκείνου.

Ἰπάρχουσι λέξεις τοιοῦτοτρόπως ὁμοῦ ἐκφραστέαι ὥστε σχεδὸν αἱ γυναῖκες ὅλαι νομίζουσιν ὅτι τὰς ἐπενόησαν τοῦλάχιστον ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ των.

Ἐνῶ δὲ τὸ δέκατον ἤδη ἐπανελεγε τὴν βρjχεῖαν ὡς ἀνωτέρω φράσιν, ἡ θύρα τοῦ κήπου ἠνεώγη καὶ ἐφάνη ἡ Ἀγγελικὴ

Ἡ Μαργαρίτα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτὴν διὰ βήματος λίαν ἐλαφροῦ.

Ἡ δὲ πτωχὴ Ἀγγελικὴ εἶχε τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ἐνδύματα εἰς μεγίστην ταραχὴν καὶ ἀταξίαν καὶ μόλις μετὰ μακρὰν ἀνάπαυσιν καὶ σιγὴν ἡδυνήθη ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ζωηρὰς ἐρωτήσεις τῆς Μαργαρίτας.

— Συγχώρητέ με, καλὴ μου Ἀγγελικὴ, εἶπεν αὐτὴ ἡ Κόμησσα διὰ τόνου μειλιχίου, ἡ ζωηρότης μου σ' ἐνοχλεῖ συγχώρητέ με... σ' ἐπερίμενα ὡς ἂν εἶχα τοὺς πόδας εἰς τὰ κάρβουνα. — Ἔ! λοιπὸν, ἐφονεύθη! εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ, ἀγῶνα μέγαν καταβαλοῦσα ἓνα ἀναπνεύση — Ποῖος; ἠρώτησεν ἡ Κόμησσα διὰ φωνῆς πεπνιγμένης καὶ πελιδνῇ τὸ πρόσωπον. — Ἐκεῖνος. — Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀγγελικὴ, ἐξηγήσου, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα καθεζομένη ἐξ ἀδυναμίας ἐπὶ πρσίνου ἐδωλίου παρὰ τὴν Ἀγγελικὴν. — Συγχωρῶμην, κυρία Κόμησσα, εἶμαι ἀκόμη τόσῳ ταραγμένη ὅπου ἔτρεχα διὰ μέσου τοῦ δάσους... Ἐὰν δὲν τὸν ἐβλεπα, δὲν θὰ σὰς τὸ ἔλεγα· ἐγὼ δὲν πιστεύω παρὰ ἀφοῦ ἰδῶ ἰδίους ὄψμασιν... Ὁλος ὁ κόσμος σήμερον λέγει ψεύματα. — Σ' ἐξορκίζω Ἀγγελικὴ...

Καὶ ἡ Μαργαρίτα εἰς τὸ ἔπακρον τοῦ τρόμου τῆς διεκόπη μὴ δυνθεῖτα νὰ τελειώσῃ τὴν νέαν ἐρώτησίν της· ἡ χεὶρ τῆς ζωηρῶς θεθειμένη ἐπὶ τὴν χεῖρα τῆς Ἀγγελικῆς ἀντικατέστησε τὴν ἐκφρασιν τοῦ λόγου. — Μάλιστα, Κυρία, ἐξηκολούθησε λέγουσα αὐτῇ, τὸν εἶδα, τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον Μουριέ, ἐξαπλωμένον νεκρὸν, καὶ βαμμένον μὲ αἷμα πολὺ...

— Ὁ Κλαῦδιος Μουριέ ἐφονεύθη; ἠρώτησεν ἡ Κόμησσα διὰ φωνῆς ἀλλοικωθείσης εὐθύς. — Κατ' ἀρχὰς Κυρία, ἐνόμισα ὅτι τὸ εἰξεύρατε, ἀφοῦ... — Ἀλλὰ πῶς ἤθελες νὰ τὸ εἰξεύρω; διέκοψεν εἰπούσα ἡ Κόμησσα· δὲν ἡδυνάμην νὰ ἴδω τίποτε εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ ὅταν ἐξῆλθον δὲν ἀπῆντησα κανένα εἰς τὸ δάσος, μέχρι τῆς ἐπαύλεως τοῦ Διονυσίου. — Ἀλλ' εἰμποροῦσα νὰ ὑποθέσω ὅτι

ὁ Κ. Χενιέρος, εἶχε τὸν καιρὸν νὰ σὰς γνωστοποιήσῃ αὐτὸν τὸν θάνατον, ἢ διὰ νὰ εἰπῶ καλῆτερα, αὐτὴν τὴν νίκην. Διότι ὁ Κ. Χενιέρος ἐφόνευσε τὸν ἐχθρόν του ὡς ἄνδρεῖος εἰμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω. Ἡ τύχη τὸ ἔφερε καὶ παρεστάθην μακρόθεν εἰς τὴν μονομαχίαν αὐτήν. Δὲν εἶδα τίποτε, ἀλλ' ἤκουσα μίαν τρομερὰν κλαγγὴν σιδήρου, ἔπειτα μίαν κραυγὴν ἐκπνεόντος... καὶ ἔπειτα εἶδα τὸν Κλαύδιον Μουριέ εἰς τὸν κηπὸν σας, ὁ δὲ Κ. Χενιέρος ἔγινεν ἄφαντος.

Ἡ δὲ Μαργαρίτα διέστειλε βαθμυδὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ τρέμοντα χεῖλη της ἐφαίνοντο ζητοῦντα ἀνακραυγὴν τινα εἰς ἐκάστην λέξιν τῆς Ἀγγελικῆς.

— Καλὲ τί ἀλλόκοτα πράγματα μὲ λέγετε; ὁ Κ. Χενιέρος ἐφόνευσεν εἰς μονομαχίαν τὸν Κ. Μουριέ; — Περίεργον! καὶ τίς θὰ τὸν ἐφόνευσεν ἂν ὄχι ἐκεῖνος εἰς τὸν κηπὸν σας; — Καὶ ποῖαν ὦραν — Εἰς τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου. — Ἀδύνατον Ἀγγελικὴ! ἀδύνατον! ὁ Κ. Χενιέρος δὲν μ' ἀφῆκε καθόλου, οὔτε εἰς τὴν αἴθουσαν, οὔτε εἰς τὸ ὑπόγειον. — Τὸ πιστεύετε, Κυρία; — Πῶς, ἂν τὸ πιστεύω! — Ἄ! ἐπρόφερεν ἡ Ἀγγελικὴ ἐπιδεικνύουσα ἐκπληξιν ἀφελῇ ὡς γυνὴ ἀγνοοῦσα τί ἐστὶ προσποίησις. — Ἀγγελικὴ, ὠχριάς, καὶ ἀνετριχιάσας βλέπω. Ἡ μοῦ ἀπέκρυψε τὴν ἀλήθειαν, ἢ οἱ λόγοι μου σοῦ ἀνέμνησάν τι μυστηριώδες τὸ ὅποιον ἐγὼ πρέπει ν' ἀγνοῶ... Ἀγγελικὴ, δακρύεις, ἡ συγκίνησίς σου εἶναι παράδοξος μοῦ κρύπτεις τρομερόν τι μυστήριον... Ἀγγελικὴ, εἰξεύρεις ὅτι μαντεύω τὰ μυστικά... ἡ προαίσθησίς μου εἶναι ἀλάνθαστος... μὴ περιμένεις νὰ ὁμιλήσω, ὁμίλει.

Καὶ ἡ Κόμησσα εἰς τὰς τελευταίας λέξεις, ἦτο σχεδὸν εἰς τὰ γόνατα τῆς Ἀγγελικῆς, καὶ ὁ λόγος της εἶχε τὴν ὁρμὴν ἐκείνην τῆς ἑλξως ἥτις κυριεῖται παντὸς ἀδελφίου διαταγμοῦ.

— Κυρία, εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ, τρέμουσα ὡς τις ἐνοχος, ἤθελα νὰ εἰμπορέσω... ὅμως... ὑπεσχέθην... συγχωρήσατέ με... Εἶναι μυστικά... — ὦ! τώρα, ὁμίλησες παραπολύ! ἀνέκραγεν ἡ Κόμησσα, συμπλέκουσα τὰς χεῖρας ὡς ἐνώπιον ἀγίας εἰκόνας· τελείωσε, τελείωσε, καλὴ μου Ἀγγελικὴ. Ἡ κυρία σου, ἡ φίλη σου, ἡ κόμησσα κυρία τῆς τιμῆς τῆς Βασιλίσσης σὲ ἱκετεύει νὰ ὁμιλήσῃς καὶ νὰ τὰ εἰπῇς ὅλα... ὁμίλησε. — ὦ Παναγία μου! εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ ὑψοῦσα τὰς χεῖρας εἰς οὐρανόν, μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι θὰ προτιμήσω νὰ πράξω ἓνα ἔγκλημα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἔγκλημα... — Ὅχι, ὄχι Ἀγγελικὴ, μὴν ἔχεις αὐτὰς τὰς προλήψεις. Ἐὰν ᾔται μυστικὸν θὰ τὸ φυλάξωμεν μαζὴ καὶ ἡ δύο, μάλιστα θὰ παρakinηθῶμεν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην νὰ τὸ φυλάξωμεν· δύο γυναῖκες ἐνωμέναι πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ἔχουν περισσότεραν ἰσχύον Ἀγγελικὴ ὁμίλησε δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! — Κυρία, εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ, μέγιστον ἀγῶνα καταβάλουσα, Κυρία θὰ σὰς ὑπακούσω... Εἶμαι πολὺ ἀσθενὴς ἐνώπιόν σας...

καὶ ἡ περίστασις αὐτὴ θὰ μὲ διδάξῃ. Ὁ ἀνὴρ ὅστις ἐφόνευσεν ἀνδρείως τὸν Κλαύδιον Μουριέ εἶναι ὁ Κόμης Πρεσσό... — Ἄ Θεέ μου! ἀνέκραγεν ἡ Κόμησσα ἀποκρύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

Καὶ σιγὴ μακρὰ ἐπηκολούθησε τὴν ἀνακραυγὴν ταύτην, ἐκύτταζε δὲ ἀτενῶς τὴν Ἀγγελικὴν καὶ τῇ εἶπε.

— Τὸν εἶδες; — Τὸν εἶδα Κυρία. — Τὸν ὠμίλησες; — Τὸν ὠμίλησα. — Καὶ πῶς αὐτὴν τὴν ὦραν ὁ Κ. Πρεσσό ὅστις ἔγινεν ἄφαντος ἐκ τοῦ μέσου τῶν ζώντων ἀπὸ τῆς 10 Αὐγούστου 1792, διέβη πρὸ τῆς οἰκίας μου, ἀκριβῶς ὅταν ἔπρεπε νὰ ὑπερασπισθῶ καθ' ἐνὸς ἐχθροῦ; — Αὐτὸ ἐξηγείται εὐκόλως Κυρία! ὁ Κ. Κόμης ἐπαγρύπνει διὰ σὰς, ἐνῶ σεῖς ἐπαγρυπνεῖτε δι' ἓνα ἄλλον! ἐπαγρύππει νύκταν καὶ ἡμέραν μὲ τὸ ξίφος εἰς χεῖρας, ἐλησμόνει τὴν προγραφὴν καὶ τοὺς προσωπικοὺς κινδύνους του διὰ νὰ φροντίζῃ μόνος διὰ σὰς, καὶ ὅταν ὁ φοβερός ἐκεῖνος Κλαύδιος Μουριέ ἦλθε νὰ σὰς ἐξυβρίσῃ τὸ τελευταῖον εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἀπήντησε μεταξὺ ὑμῶν καὶ αὐτοῦ τὸ ξίφος τοῦ γενναίου Κόμητος Πρεσσό.

Ἡ δὲ Μαργαρίτα ἐπνευστία ἐκ συγκινήσεως, καὶ δάκρυα φλογερὰ ἔρρεον ἐπὶ τοῦ καλλίστου προσώπου της.

— Ἀγγελικὴ, εἶπε διὰ φωνῆς, ἣν ἐξησθένει διαρκῆς κλαυθμὸς εἰς πᾶσαν συλλαβήν. Ἀγγελικὴ, αὐτὸ τὸ ὅποιον μοῦ εἶπες μὲ γεμίζει ἀπὸ θλίψιν καὶ ἀπὸ χαρὰν· ποτὲ δὲν ἐπίστευα ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ δοκιμάσω συγχρόνως δύο αἰσθήματα τοσοῦτον ἀντίθετα! ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος Κόμης Πρεσσό! πάντοτε ὁ ἴδιος! πάντοτε ἔτοιμος εἰς τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις, κατὰ τὸ ἀξίωμα τῶν προγόνων του!... καὶ εἶμαι βεβαία τώρα, ὅτι σ' ἀπηγόρευσε νὰ μοῦ φανερώσῃς τὸ ὠραῖόν του ἀνδραγάθημα! — Μ' ἀπηγόρευσε νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, Κυρία! κ' ἐνῶ σὰς λέγω ὅτι τὸν εἶδα, τὸν ἀπήντησα, παραβιάζω ὑπόσχασιν ἐπίσημον, τὴν ὁποίαν ἔκαμα τὸ πρῶτ' ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ. Εἶμαι ἐνοχος! ἀλλὰ, σεῖς, Κυρία, τὸ ἐβελήσατε. — Μ' ἀγαπᾷ πάντοτε! εἶπεν ἡ Κόμησσα χωρὶς ν' ἀκούῃ τὴν Ἀγγελικὴν. Εὐγενὴς καρδιά! πνεῦμα εὐθὺ καὶ δίκαιον! ἔχει δίκαιον, καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς παραλογισμοὺς του!... ὦ! ἰδοὺ νέος κεραυνός!... ὅστις ἀνατρέπει τὴν εἰμαρμένην μου... Ναὶ ναὶ!... Θεέ μου! ἐμπνευσόν μοι ἀπόφασιν σωτήριον! ἡ κεφαλὴ μου πυρόνεται καὶ δὲν εἰξεύρω τί ν' ἀποφασίσω... ἄβυσσος καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ!... Εἰς τὸ μέσον οὐδεμία ὁδός... Ἀγγελικὴ, παραφρονῶ... Δός μοι τὸν βραχίονά σου... ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως... ἡ ἰσυχία θὰ μ' ἐμπνεύσῃ καλῆτερα... ἔλα, καλὴ μου Ἀγγελικὴ, φέρε με ἕως τὴν πόλιν αὐτῆς τῆς ἐπαύλειος, οἱ πόδες μου δὲν μὲ κρατοῦν... Εὐγενὴ Κόμη Πρεσσό!

(ἀκολουθεῖ)